אים דאשם גמירי לה דלרעייה אזלא סאדכל

שבחמאת מתה 🤉 באשם רועה (לעולה) [לעולם

מבחמאת] יוהילכתא גמירי לה למיתה וקרא

למעומי להקרבה יוהא בהא תליא כיון

דלמיתה אזלא ממילא לא קרבה אלא הלכתא

לחטאת וקרא למעוטי תמורת אשם הא נמי

הילכתא גמירי לה דאמרי כל שבחמאת מתה

באשם רועה אלא קרא מיבעי ליה מדאי עבר

ומקריב קאי בעשה: ר"ע אומר אינו צריך

כו' הוא קרב ואין תמורתו קריבה: ל"ל קרא

והא הילכתא גמירי לה אין ה"נ וא סאלא קרא

ל"ל מיבעי ליה לכדרב הונא ידאמר רב הונא

יאשם שניתק לרעייה ושחטו סתם כשר

מלשם עולה ניתק אין לא ניתק לא מ"ם יהוא

בהווייתו יהא ולהאי תנא דקא יליף מהני קראי

ם תיפוק לי ²מזכר ונקבה ההוא מיבעי ליה לולד

בעלי מומין ולתמורת בעלי מומין ח ותיפוק לי

כולהו מהאי קרא אם לא משמע ליה ולהאי

תנא דנפקא ליה שמוכר ובן אם נקבה תשא

ובאת מה עביד להו אפילו ממירעייהו ל"א

ממורגייהו: מתני' דר"א אומר ולד שלמים לא

יקרב שלמים יוחכ"א יקרב אמר ר"ש לא נחלקו

על ולד ולד שלמים ועל יולד ולד תמורה

השלא ישיקרב על מה נחלקו על הולד 🗓 ר"א

אומר לא יקרב וחכ"א ייקרב ייהושע

ור' פפיים על ולד שלמים שיקרב שלמים אמר

ר' פפיים אני מעיד שהיתה לנו פרה של זבחי

שלמים ואכלנוה בפסח ואכלנו ולדה שלמים

בחג: גמ' א"ר אמי א"ר יוחנן מ"ם דר"א

אמר קרא 2ים ואם זבח שלמים קרבנו ים (לי"י)

ואם ולא ולד ים א"ל ר' חייא בר אבא לר' אמי

אלא מעתה 3אם על תודה יקריבנו ה"נ דאם

ולא ולד וכי תימא ה"ג דו והתגיא ולדה

ותמורתה וחילופיה מנין ת"ל אם על תודה

מ"מ אלא א"ר חייא בר אבא א"ר יוחגן היינו

מעמא דר"א גזירה ישמא יגדל מהם עדרים

עדרים: אר"ש לא נחלקו כו': והו איבעיא להו

היכי תני לא נחלקו שלא יקרבו אלא יקרבו

או דילמא לא נחלקו שיקרבו אלא לא יקרבו

אמר רבה מסתברא לא נחלקו שלא יקרבו

אלא יקרבו מ"ם ע"כ לא פליג ר"א עליה דרבנן

אלא בולד אבל ולד ולד אקראי בעלמא הוא

ור' יהושע בן לוי אמר לא נחלקו שיקרבו אלא

לא יקרבו מ"ם ע"כ לא פליגי רבגן עליה דר"א אלא בולד אבל ולד ולד מתוך ויו מעשיה ניכרת מחשבתו דלגדל קא בעי ייו ליה

ו א מיי׳ פ״ד מהלכות פסה״מ ב ומיי שם הלכה או ב נמיי שם הלכה טו: ז ג מיי׳ שם הלכה טו: ח ד ה ו מיי׳ פ"ד מהל' תמורה

תורה אור השלם

ו. אשם הוא אשם אשם ליי:

2. וְאָם זֶבֶּח שְׁלְמִים קָּרְבָּנוֹ אם מְן תַּבְּקָר הוּא מֵקְרִיב אִם זְּכָר אָם נְקָרִיבָנוּ לִּפְנֵי

ייקרא ג א ייקרא א ג. אָם עַל תּוֹדְה יַקְרִיבָנּוּ וְהַקְרִיב עַל זָבָח הַתּוֹדְה חַלוֹת מַצוֹת בְּלוּלֹת בָּשָׁמֵן וְרְקִיקִי מַצוֹת מְשָׁחִים בַּשְּׁמֵן וְלְקִיקִי מַצוֹת מְשָׁחִים בַּשְּׁמֵן וְלַלָּת מרבבת חלת בלולת בשמן:

מוסף רש"י

באשם רועה. על שיומס וימכר ויפלו דמיו לחיץ המזבח. עולה לשם יעורה לכהנים, זה מדרש דרש הוידע הכהן בשקלים ובתמורה לרעייה. שניתק מדין הקרבה ומסרוהו לרועה עד שיסתאב, דקי"ל כל שבחטאת מתה באשם לקי כ כל שבמשמת מתה מחשם רועה (זבחים קטו:) כגון תמורת אשם ואשם שמתו בעליו או נתכפרו באחר ונמלך בב"ד ואמרו ירעה ב שם קיב. וכעי"ז שם ה:) וחטחת ואשם אינו באיו נדבה ומשנתכפרו וחשם חינן במין נדבה ומשתכפרו בחסר חין מקנה לזה, וגבי מטאם באחר אין מקנה לזה, וגבי מטאם הילכחא גמירי לה דמחה ובאשם גמירי הלכחא כל שבחטאח מחה באשם רועה, ואם ניתקו מעליו והשליכו לאפר לרעות שיסתאב והשליכו לאפר לרעות שיסתאב והספיכו נחפר נרעות שיסחת ויפול בו מוס שיוכל לפדותו ולהוליאו לחולין, וכל הרועים דמיהם נופלים לנדבה ומה היא נדבה שבה שופרות היו במקדע במדים שבה שופרות היו במקדע וכתוב עליהו נדבה ושם היו נותניו כל מותר דמי חטאת ואשם ומביאיו כל מונה לכף מסמה ומשם הכבינהן משם קיק המוצח עולות, בשר לשם ועורות לכהנים, שזהו מדרשו של יהוידע הכהן, וזה לא הממין עד שיומס ומשניתק לרעייה שחטו מתם (פסחים עג.) שהקדים ושחטו לשם עולה (נדיר כה:). כשר. לעולת לשט פולט (נויו בוה). בשרי נעותנ קין המובח, הואיל וסוף סוף דמיו לכך היו עומדים (פסחים שם) הואיל וסופו לקין המובח שהוא עולה ודבחים ה:) ואין שם אשם עליו, לנדבה דשופרות עולה (חוחות T.). דנדכה דפופרות שנה (מנחות דה). גיתק אין. דמיעקר שם אשם מניה משנמסר לרועה וקם סממיה לעולה, לא גיתק לא. הויא סממיה לעולה (זבחים ה:) לא ניתק סממיה לעולה (זבחים ה:) לא ניתק לא מסרוהו לרועה ושחטו סתם לא מתכשר לעולה ועדיין שם אשם עליו ובעי עקירה דלישחטיה בהדיא לשם עולה, דכל כמה דלא עקר מיניה שם אשם לא מתכשר (מנחות מיניה שם אשם לא מתכשר (מנחות ה.). הוא. לעס הול (זבחים ה: בהוייתו יהא. ואשם פסול הוא תנחות שם)**. ולד** שרמים. שהפריש בהמה מעוברת או עיברה לאחר הקדישה (ר"ה ו.).

שינויי נוסחאות

אן אי. בכל הספרים ישנים איתא לתמורת אשם כו' (ש"מ) בן באשם רועה כל"ל (יעב"ץ עי"ש) גז לעולם בולד חטאת והלכתל (ש"ח) ד] דלי עבר ותקריב קלי עליה בעשה: ע"ן בהשתטות בקוף בעשה: ע"ן בהשתטות בקוף התס' (ש"ח) ה] ה"ע וקרא מיבעי ו] כשר

יקרב אלא יקרב. כלומר (דאריש) דארישא דמילתא פליגיין היינו לא יקרב דכי גזר רי אליעזר דלא יקרב דכי גזר רי אליעזר דלא יקרב דכי גזר רי אליעזר דלא יקרב דכי גזר רי אליעזר דרבר אינין אינו איקרב דכי גזר רי אליעזר דרבי אינין ורכרן שהוא אל דל שלמים לא יקרב (שידים אינין אינו דר יקרב (דסבר די אינין דרברן שהוא אל דל שלמים שמם דב"ל למיחש שמא יגדל מהן עדרים ואיר דרי אליעזר ובררים אבל הוא משרכת ולד ולד ליכא למיחש שמם דב"ל עדרים לשני השירו עד שהיה ולד לד לא גזר דאקראי בעלמה הוא משרכת ולד ולד ליכא למיחש שמם דב"ל מער שמיח שלמי בעבר האדים בשר ביצר אל הוא מקריב: לחבי את האדים ליכא לא הוא מקריב: לחבי את האדים ליכא לא הוא מקריב להכי את האדים לדי האדים בשר ביצר אל הוא מקריב להכי את האדים לדי אל אור ביבי אפר דפייא אין דנן אפשה מעשר דנוהג נמי בנקבה ווילה שלמים בעצרת הג הוא: ודב ביר אפר דער האדים בעצרת הג הוא: ודב ביר אפר אור וויל אל איקרב ולד אל איקרב ולד מעבר האדים בעצרת משום דהוה חולה: אי חבי. כיון דמשום הכי לא אקרבוה בעצרת משום הכי לא אקרבוה בעצרת משום הרי לא אל הוא מעני מון מענדה שום הכי לא אקרבוה בעצרת משום הרי לה אל יעול בעלת מען של מער ככל מלארוי ולד לא עדרים ואריב מעצרת משום הדהו חולה: אי חבי. כיון דמשום הכי אל הורים מון של מער ככל מלארוי בדל אקרבו מפשל (שים) מון של מער לבל מער מול בעצרת משום הרי לא אל הוא מער כמל מון מודי לא אקרבוה בעצרת משום ההוה ולה אי חבי. כיון דמשום הכי לא אקרבוה בעצרת משום הרי לה של עדרים ואת כול מון של מער ככל מלארוי ול מון עדל מער מלאריין הון בעברה של מון של מון לעד מי מען של מיל עדל מון שידי אל אקרבוה ביר אי אפשר דאין בין אששה בעצרת משום ההוה חולה: אי חבי. כיון דמשום הכי אורין הן בעצרת בשל (שיד) מון מיל דער מער בעצרת משום ההוה חולה: אי חבי. כיון דמשום הכי אחרין הן בעצרת משום ההוה חולה: אי חבי בעצרת משום ההוה חולה: אי חבי בעצרת משום הוה חולה אי חבי מין דעשום הכי אחרין הן בעצרת משום ההוה חולה של חבי מון מיל (שיד) מון

קאי עלה בעשה. בין בחטאת יוו ואשם ייון קאין בעשה דמשמע רק קדשיךי אלו תמורת עולה ושלמים וולדן ותמורתן דכתיבים בתריה ועשית עולותיך וגו׳ ולא שאר קדשים כגון חטאת ואשם ולאו הבא מכלל עשה עשה: והא הילכסה גמירי לה. דכל שבחטחת מתה בחשם רועה כז ותמורת חטחת מתה יאו באשם רועה וכשיסתאב

יפלו דמיו לנדבת לבור דהיינו עולה: אשם שניחק כיו לרעיה. כיו אם השלים לרועה וקדם ושחטו סתם עד שלא נסתאב כשר לעולה דהא סתמיה כהן לשם עולה קאי לדמים: לא ניתק לא. ואע"פ שכיפרו בעליו הואיל ועדייו לא ניתה [י] דינו לרעייה ושחטו סתם פסול לגמרי: מ"ט דאמר קרא אשם הוא בהווייתו יהא. ועדיין אשם הוא ולא חזי לאקרוביה לאשם הילכך פסול: ותיפוק לי כולהו מיניה. דהא כולהו דרשינן להו לעיל מיניה: משא ובאת אפילו ממרעייהו. האי תשא ובאת לאו לולדות ותמורות אתא אלא לקדשים עלמן דקא מזהר לו (כ) לאיתויי יהן הייא אפילו הן במרעה באפר והגיע זמן הרגל לעלות לא יאמר איני טורח אחריהן לבקשן באגם ולהוליכן אבל אמתין לי עד פעם אחרת: ל"א אפילו ממורגייהו. אפילו הן דשין את התבואה במוריגיםם דאמרינן במנחות בהקומן רבה (דף כב.) מאי מוריגי עיזי דקורקסא דדיישי דישתא נסר גדול מנוקב ויתידות קבועות בו ונותנין אותן על התבואה ומרהיטים עליו את הבהמות ואתא קרא למימר דאם דשה מו הבהמה [ח] שאתה רוצה להקדיש ודרכך מוכן לעלות לרגל לא תאמר הואיל ודשה אמתין עד זמן אחר אלא קחנה ולך לךים: מתני לא יקרב שלמים. אלא כונסו לכיפה ומת ומדרבנן ומשום גזירה דלקמן דודאי מסיני לא גמירי אלא ה' חטאות מתות: לא נחלקו על ולד ולד שלמים ועל ולד ולד סמורה. בגמ׳ מפרש לה: גבו׳ ואם ובח שלמים. ודריש להאי יח אם כמו אם בלירי: וחילופיה. כגון אבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה והרי שתיהו עומדות: מ"ל אם על פודה. האי אם מרבה לכולהו דקרב להו ולא פליג ר"ח: גוירה. אי אמרת ולד שלמים יש לו תקנה אתי לשהוייה לאם עד שתלד ויגדל עדרים מן הולדות ואתו בהו לידי גיזה ועבודה. ובתודה ישו ה"ט ם דלה גזר משום דתודה לה שכיחה כשלמים: היכי קסני. האי שלא יקרבו דקאמר ר"ש ריש מילתיה היא וה"ק לא נחלקו שיאמר ר״א לא יקרבו אלא ודאי יקרבו לאוחו סוף מילתיה היא וה"ק לא נחלקו דודאי לא יקרבו לם אפילו לרבנן מי מודה ר"ח בהח דחישתכחן להון דרי אי לא (וולד וולד) אישתכחן להו דרי

דאין אדם נוכר שמשלמים באו ואין לגזור שמא יראו אחרים שוה מקריבן וישהו את שלמיהן לנורך ולדות לגו לגדל מהן עדרים: אקראי בעלמא הוא. ולא שכיח לשהותו כל כך יח:

 ל) [מיר כה: צ"ק קי: בכורות מח.], ב) [שבת קלה: וש"נ],
ג) ובחים ה: וש"ל מנחות ד.,
ד) [לעיל יו:], כ) ר"ה ו. עדיות מדיות מדיית פ"ז מ"ו, ו) ולקמן כד. בכורות טו:ן, ז) [דברים יב], ה) [וכך פירש ערוך ערך מרג ב' בזה"ל כלומר שאפילו נכנסו מעלמו על ודשים תקח אותם משם ותביאם לבית הבחירה עכ"ל ועפ"ז מיושב

הגהות הב"ח

קושיית תוספות ד"ה אפילו

קוטייע מוספות 7 א מפיקו ממרעייהו], **ט**) [ע' תו' מנחות י"ב ע"א ד"ה וחכ"א. (רו"ו הלוי)],

(ħ) רש"ר ד"ה והא הילכתא וכו" מתה הס"ד ואח"כ מ"ה שניתק לרעיה וכשיסתאנ: (ב) ר"ה משא ובאת וכו׳ לאיתויי הייא. נ״ב ר"ל מהר וכן איתא להדיא בב"ק

הגהות הגר"א

דגרות הגר"א קאמ ביל כי. והכי קאמי ביל לא קרא לייל כי. והכי קאמר ריע לאין ממורמו קריבה אפינו שמטה ממס: [2] שם אם קאמר ריע לאין ממורמו קרים. ביל נקבה: [2] שם הולי היא. ביל נקבה: [3] שם הולי מממני לקלמן דייל פלני בייל ומין לא האל לכל הקדמים אכל נמבייתו ליילף אמסן דיילי ביל נותרים וחלים וביא לא ממורה וחליפין וביא לא מסורה וחליפין וביא לא מכור ביל ביל יותרים אל יותרים הלעילים ביל ביל לא מהכנו מור שלים מיור ביל אל מהכנו מו שדם כר. ביל ביל אל מהכנו מו שדם כר. ביל ביל מל מהכנו מו שדם משכחן דפניג: [ה] שם חיבעית כוי. גירש״י אלא יקרבו מי מודה ר״א בהא דאשמכחון להון דרי אי לא: [ו] שם מעשיה. ל״ל מעשיו: [ז] רש״י ד״ה לא. דינו ל״ג: [ח] ד״ה ל״א. שאמה רולה כו׳. נזה מתורץ קושיית תוס' ד"ה אפילו. ולא נהירא כו': [ש] תר"ה וחכמים כו'. ול"ג משום אמר ר"ש כו' נקט לה:

רבינו גרשום

אי ולד תמורת אשם. וולד דאשם גופיה לא מצי אמרת דאשם גופיה זכר הוא ולא מוליד: **לעולם בולד** רחמ**את.** ודקאמרת והא גמירי דמתה: כי נמיר הילכתא למיתה. וקרא רק למעוטי מהקרבה: אלא הלכה לולד חמאת וקרא רק מיבעי דאם עבר ואקרביה לתמורת אשם ולולד אשם קאי לתמורת אשם ולולד אשם קאד עליה בעשה. ואי זה עשה דהאי רק משמע דהני אין ולא בשאר קדשים היינו לאו הבא מכלל עשה ולאו הבא מכלל עשה עשה: דאמר רב הונא אמר רב אשם. דאמר רב הונא אמר רב אשם שניתק לדעיה. כגון שהפריש אשם להתכפר בו ונאבד והפריש אשם אחר ונתכפרו בעליו באחר ואח"כ נמצא זה ואמר הגזבר שיצא לרעיה ואח״כ שחטו סתם שיצא לוציה ואחרים שחט חום כשר: לשום עולה. מ"ט כשר לשום עולה דאשם הוי זכר וקדשי קדשים ועולה נמי זכר וקדשי קדשים: ניתק אין לא ניתק לא. כלומר אם מאחר שניתק מדין , , אשם לרעיה שחטו סתם כשר לשת טולה דלאו שת אשת טליה מ"ם דאמר קרא הוא בהווייתו יהא. כלומר כיון דלא ניתק אע"פ ששינה שמו ושחטו לשום עולה ששימו שמו האוסו לשום פלוו בהווייתו יהא ואשם פסול הוא ולא קרב אבל שאר זבחים דלא כתב בהו קרא הוא בין ניתק ובין לא ניתק כי שחטו לשם זבח אחר כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשום חובה כדתנן כל הזבחים ששחטו שלא לשמן כר: ורניפוק ליה. כולהו בין בולד תמימין בין בעלי מומין בין תמורת תמימין בין תמורת בעלי מומין: מזבר ומואם ומנקבה. ומואם אם לא משמע ליה למידרש מיניה כלום הילכך מפיק לוכר ונקבה לולד בעלי מומין ולתמורת בעלי מומין ורק קדשיך לולדי תמימים ותמורת תמימ׳: תיפוק לי כן תשא ובאת ועשית עולותיך. דמהתם ילפינן דקרבי: אמר לך תשא ובאת להכי אתא. דכיון דהגיע הרגל אי אתה רשאי לעכב מלהביא קדשיך ונדריך מיד אלא תיטול אותם אפילו מן (מורגיהו)

וקרא למעומי להקרבא והא בהא תליא. גליון, והמתרץ סבר דהילכתא למיתה למעבד מצוה מן המובחר אבל אי בעי ליקרב, ופרך דבהא תליא דאלו היה ראוי להקרבה לא הוי אולא למיתה. וכן בתוס׳: אלא הלכתא להמאת וקרא למעומי תמורת אשם. כבר הקשה לו זה לעיל אלא שעתה ר"ל תמורת אשם למעוטי מהקרבה וההלכה דבאשם עולה זהו למצוה אבל דיעבד הוה אמרינן אם הקדיש לאשם ירות *יכצי אוא שמורו יא המרוז אם בעומי מהקבה החולמה והשם עולם במבות אבר ביר הוז המונים אם העיבו הוז המונים אם הקיבו לאם בער הכיב להכיב הוא המונים בעם להכיב המונים ביר אינטריך רק למעוטי מהקרבה המילו בדיעבד סמול אם הקריבו לשם אשם הדילם שטה העלי האם החילכתא נמיל לעולה אם ליה הא בהא מליא הוה ס"ד רוקא גבי חטאת דלמיתה אולא דאם איתא דהוי כשר לא אולא למיתה אבל אשם דהילכתא נמיל לעולה אין הסברא נותן לשנות ואפילו בדיעבד. ואר"ת דכל שמעתין דבאשם רועה היינו מדרבנן כדמשמע בפסחים (עב.) באלו דברים אבל הלכה נשנית עולה. תוס׳: ר"ע אוםר אינו צריך. עי בהשמטות בסוף המס׳:*

ל"ל קרא והא הילבתא גמירי דה. וא"ת לימא כדלעיל קרא מיבעי ליה להן דיעבד ומקריב קאי עלה בעשה לון וי"ל דהא לא משמע ליה עשה כ"כ כמו לק: ניתק אין לא ניתק לא מאי מעמא דאמר קרא הוא בהווייתו זא. ה"ג רש"י וקשה דהכא חזינן דבעי' ניתק מקרא ובפסחים פרק אלו לון עוברין (דף עג. ושם) לחן חיכת דבעי ניתוק משום גזירה (לפני כפרה אטו

אחר כפרה) דהכי איתא אמר רב הוגא אמר רב אשם שניתק לרעיה ושחטו סתם כשר לעולה אלמא לא בעי עקירה אי הכי מאי איריא ניתק אפילו כי לא ניתק נמי ומשני לעו גזירה (לפני כפרה אטו לאחר כפרה) ע"ה דהכה אמר דלשם עולה כשר אמר בכולי הש"ס דהלכה למשה מסיני כל שבחטאת מתה באשם רועה לכו נראה [לר"ת] דהלכה למשה מסיני מונגמרה באשם יקריבה עולה והכא ל"ג ניתק אין לא ניתק לא אלא גרסינן אשם שניתק לרעיה ושחטו מתמא כשר לעולה דאמר קרא הוא בהווייתו יהא פירוש בהווייתו שהוא עתיד סתמא כשר להיות דהיינו עולה ובאותה הוויה יהא מעתה ומש"ה אפילו סתם כשר לעולה דלא בעי עקירה ומיהו איצטריך ההלכה למשה מסיני דאי לאו הכי לא הוה ידעינן מה הויה אית בה וללשון דאמר [בפסחים] באלו דברים (דף עג.) ושחטו לשם עולה כשר פירוש משמע אבל סתמא לא יהא כשר דבעי עקירה מ"ע דאמר קרא הוא בחוימו יהא פירוש בחויימו שהיה עתה יהא דיעקרנו לעולה ומיהו אצטריך ההלכה למשה מסיני דאי לאו הכי לא ה"א שיהא

כשר לעולה אפילו ע"י עקירה: אפירו ממרעייהו. פרש"י אפילו אפילו במרעה באפר והגיע זמן הרגל לא יאמר איני טורח אחריהם לבהשם באגם ולהוליכם אבל אמתין לי עד פעם אחרת לישנא אחרינא אפילו ממורגייהו כלומר אפילו הן דשין את התבואה במוריגים עכ"ל ^{מא]}ולא נהירא שהרי מבן אסור היה בעבודה ור"י מפרש מגו מדארגייהו אפילו הן דלות בשר דקד"א כיון שהם תשושי כח אינו לריך להעלותם הואיל ואינו מד]תחילת הקדש כגון ולדות ותמורות כי שמטו הבקר (שמואל ב ו) מתרגמינן ארי איתמריגו תורתא מהן וה"ר ילחק בר שניאור פירש ממרעייהו אפילו ממקום שמותר לרעותה ולגדלה דהיינו בחו"ל דאין מגדלין בהמה מוזבא"י מוז חו היא הדרשה דאיתא בספרי רק קדשיך אשר יהיו לך מכאן שמביאין קדשים מחו"ל יכול אף בכור ומעשר כן מ"ל רק ומה ראים לרבות את אלו ולהוליא את אלו אחר שריבה הכתוב ומיעט מרבה אני את אלו שאין להן פרנסה במקומן כלומר אינן נאכלין במומן בחו"ל ומוליא אני את אלו שיש להן פרנסה במקומן כלומר שנאכלין במומן בחו"ל: רבי אליעור אומר ולד שלמים לא יקרב. מח] ומדרבנן הוא כדמפרש בגמי

שמא יגדל ממנו עדרים עדרים: וחכמים אומרים יקרב. [מ] מט] 5"ע חכמים היינו ט' ת״ק ס:

וחילופיה. היינו אבדה והפריש אחרת תחתיה ונמנאת הראשונה והרי שתיהן עומדות: ימן אבר ר"א לא נחלקו על ולד [ולד] שלמים ועל ולד [ולד] תמורה שלא יהרב. בהא פליגי אמוראי בגמ' רבה אמר קובו כאו פכיבי אמול לי בצמ יכים אמת מסתברא שלא נחלקו שלא יקרבו אלא יקרבו ורבי יהושע בן לוי אמר לא נחלקו שיקרבו אלא לא יקרבו ולפי דברי רבי

תגי יהושע בן לוי איכא ג' מחלוקות בדבר מ״ק דר״ש סבר אליבא דמ״ק כולהו קרבי ולר״א כולהו לא קרבי ור״ש סבר דכ״ע אחר ולד ראשון דלא קרבי ולא פליגי אלא בולד ראשון ובגמ׳ מפרש טעמייהו:

ין בו בו. ורא ה"לבתא נמירי לה. ובלא קרא הוה ידעינן לה דבאשם רועה, ולפר"ת נפרש הכי הילכתא נמירי לה דבאשם עולה ולא מצית לאוקמי מיעוטא דרך שאינה קריבה כלל דוראי קריבה, ומיהו טוגיא דשמעתין משמע שאינה קריבה כלל ולא איצטריך רק וגם מסקנא דמסיק דאי עבר כוי, לכך נראה דה״פ אי לאשם ולמעט שלא תקריב אשם כשאר הולדות שקריבות באותו קרבן שהן באים מכחו דלא קריבה בצב כל, לכן למה דהים אל אמשם המכנס שאת הקורב אמרה היא הציכ פשיטא נמי דלא קרבה אשם הואיל היבן שהן באים נכוח דלא כלל פשיטא לא מצית לאחקמי דהלכה היא שקרב עולה היא הציכ פשיטא נמי דלא קרבה אשם הואיל הולה היא שתקרב עולה היא ומזה מסיק דאי עבר כרי פיי אם הקריבה אשם. חומי אחרות: רועה וכשיםתאב יפלו דמיו לנדבת צבור.דהיינו עולה ותמורת חטאת מתה הס"ד: תום' ד"ה אמר ר"ש וכר! ולרבא דאמ' לא נחלקו שלא יקרבו אלא יקרבו א"כ ר"ש מה בא להשמיענו, וצ"ל דה"ק דבר זה מחלוקת ר' אליעזר וחכמים. גיליון מה"ר וסף ז"ל אחיו של הר' פרץ ז"ל: שם ובגמ' מפרש בעמייהו. ע" בהשמטות בסוף המסכת: